

Arrest

nr. 149 124 van 3 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 15 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN DOREN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 januari 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 3 mei 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 65 665 van 18 augustus 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.4. Op 1 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 6 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~bis~~ van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 22 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 6 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.9. Op 16 februari 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet in.

1.10. Op 27 februari 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.11. Op 29 februari 2012 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de inoverwegingname van de tweede asielaanvraag.

1.12. Op 20 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard.

1.13. Op 24 augustus 2012 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet.

1.14. Op 25 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.15. Op 25 juni 2013 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.16. Op 28 juni 2013 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de inoverwegingname van de derde asielaanvraag.

1.17. Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot het intrekken van de beslissingen vermeld in punt 1.14.

1.18. Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.13. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.08.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 29.07.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Indien de asielprocedure van betrokkene niet meer loopt. en hii/zii onder A.I. werd geplaatst + in het Vreemdelingenregister werd ingeschreven in het kader van de aanvraag 9ter:

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

1.19. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 28/06/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 28/06/2013, hem betekend op 28/06/2013."

1.20. Bij arrest nr. 109 496 van 10 september 2013 wordt het beroep vermeld in punt 1.14. verworpen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

Of een beroep op ontvankelijk wijze is ingesteld, is een vraag die de Raad desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Voor zover het beroep ingediend wordt door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, acht de Raad het beroep onontvankelijk.

Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind in onderhavig beroep.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht : *“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”*.

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen, tenzij *in casu* de verzoekende partij aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.2. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Overeenkomstig artikel 9ter § 3, 4° kan de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaren indien de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die

aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte die:

- i. ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,
- ii. ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,
- iii. ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

2. Het laatste luik vervat in artikel 9ter bepaalt dat men in aanmerking komt indien er bij terugkeer een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Hierbij moet er zowel gekeken worden naar de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de medische zorgen.

Op dit laatste punt knelt het schoentje. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, is het immers hoogst onwaarschijnlijk dat verzoekster toegang zal hebben in Servië tot de nodige zorgen en medicijnen.

Volgens de Raad van State is het noodzakelijk om ook rekening te houden met de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. De Raad van State oordeelde als volgt in dit verband:

"Les soins qui doivent être prodigués au requérant peuvent l'être au XXX, pour autant que celui-ci, compte tenu de ce que ce pays ne dispose pas d'un système de sécurité sociale couvrant les soins de santé, dispose de ressources financières suffisantes." (R.v.St. 18 maart 1998, nr. 72.594, RDE 2002 N° 119)

Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing dieper in op de financiële toegankelijkheid van de nodige zorgen, maar kan geenszins overtuigen. De conclusies die verwerende partij trekt, zijn omwille van een aantal redenen problematisch.

In de eerste plaats haalt verwerende partij in verband met de medische toegankelijkheid aan dat de bijdrage in de kosten voor de zorgen wordt bepaald in functie van de inkomsten van de verzekerde en haar familieleden. De medicijnen die op een 'positieve lijst' voorkomen zijn gratis voor de patiënt, voor andere medicijnen dient betaald te worden.

Verwerende partij houdt het echter bij deze algemene mededeling dat bepaalde medicijnen die op een lijst staan, terugbetaald worden. Op geen enkel moment kijkt verwerende partij in concreto of de medicijnen die verzoekster dient te nemen op deze lijst van terugbetaalde medicijnen staat. Verwerende partij voerde bijgevolg geen diepgaand onderzoek naar de werkelijke financiële toegankelijkheid van de nodige medicijnen, en toont niet aan dat verzoeksters' levensnoodzakelijke medicijnen ook effectief financieel toegankelijk zijn voor haar.

Het gegeven dat verwerende partij zich beperkte tot het verschaffen van wat algemene informatie, en niet daadwerkelijk ging kijken naar de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen voor verzoekster, blijkt ook uit de verdere argumenten in de bestreden beslissing. Zo erkent verwerende partij dat verzoekster geen aanspraak kan maken op een werkloosheidsuitkering, maar geeft ze aan dat verzoekster kan rekenen op sociale bijstand in functie van het familiale inkomen en het aantal personen ten laste. Een alleenstaande zonder middelen zou zo 53,5 euro per maand verdienen, een familie bestaande uit vijf personen 107,2 euro. Verwerende partij haalt nog aan dat dit bedrag nog aangevuld kan worden met andere sociale uitkeringen, zonder in concreto aan te tonen waarop verzoekster dan nog wel recht zou hebben.

De bestreden beslissing getuigt van weinig realiteitszin, indien verwerende partij werkelijk meent dat verzoekster en haar 15-jarige dochter kunnen overleven van een bedrag tussen de 53,5 en 107,2 euro. Zelfs in een land als Servië, waar de levenskost lager ligt dan in België, is het voor een alleenstaande moeder en haar jonge dochter onmogelijk om van dit schamele bedrag rond te komen, laat staan dat verzoekster zich ook nog eens de noodzakelijke behandelingen en medicijnen zou kunnen veroorloven.

Een derde punt van kritiek vormt het feit dat verwerende partij geen rekening hield met de landeninformatie die werd voorgelegd bij het indienen van de aanvraag tot medische regularisatie, en waaruit blijkt dat de financiële toegankelijkheid van medicijnen wel degelijk problematisch is in Servië.

De aanvraag tot medische regularisatie bevatte de volgende informatie:

"Zoals blijkt uit het hierboven geciteerde rapport van de US Department of State¹, bestaan er serieuze financiële barrières, die de toegang tot de gezondheidszorg ernstig kunnen belemmeren:

"Medicines and basic medical supplies are largely obtainable in privately owned pharmacies. Hospitals require payment in cash for ail services, and do not accept health insurance as compensation. "

Ook de Country Sheet van Vluchtelingenwerk Vlaanderen² bevestigt de problematische financiële toegankelijkheid van medicijnen:

"Medicaments are not always available on the market and are expensive, and people often have to buy them on their own, because the list of the medicaments that can be prescribed as charge- free is

relatively short (mostly for heart disease and a few chronic diseases, or the most often used medicaments) and if there is a need for any kind of specific pharmacotherapy it could be unavailable for the people, and medicines have to be bought from abroad. " "

De voorgaande gezaghebbende bronnen, die zich in het administratief dossier bevinden, schetsen een ander beeld. Desondanks het feit dat verwerende partij over deze informatie beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing, werd er totaal geen rekening mee

gehouden. Deze manier van handelen kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen. Voorts werd er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom deze informatie uit gezaghebbende bronnen, die aantoonde dat de financiële toegankelijkheid van medicijnen in Servië problematisch is, niet in overweging werd genomen. De bestreden beslissing maakt helemaal geen afweging van de verschillende informatie die voorhanden is, en toont op geen enkel moment aan waarom met deze rapporten dan wel geen rekening zou moeten worden gehouden.

Maar er is meer. Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing zelf de Country Sheet Serbia van juni 2009³ aan, die verzoekster ook had voorgelegd in haar aanvraag tot medische regularisatie. Aan het gezaghebbende karakter van deze bron kan bijgevolg niet getwijfeld worden, aangezien deze door verwerende partij zelf wordt ingeroepen. Hierbij maakt verwerende partij zich echter schuldig aan een zeer fragmentarische lezing van deze bron. Verwerende partij slaat immers de hierboven geciteerde passage uit de Country Sheet Serbia, die ook in de aanvraag tot medische regularisatie werd ingeroepen, totaal in de wind. Uit deze passage in het rapport blijkt nochtans medicijnen om te beginnen duur zijn, en dat de lijst met gratis medicijnen waarnaar verwerende partij ook verwijst, relatief kort is. Voorts blijkt op deze positieve lijst vooral medicijnen te staan voor hartaandoeningen en enkele chronische ziekten.

Een gezaghebbende bron die verwerende partij zelf aanhaalt, ondergraaft dus de fundamenteën van de bestreden beslissing. De financiële toegankelijkheid van de nodige medicijnen is veel minder rooskleurig dan verwerende partij beweert. Verwerende partij houdt geen rekening met passages in een bron die ze nota bene zelf inroept, en die haar eigen conclusies tegenspreken. Deze handelwijze valt weinig zorgvuldig en objectief te noemen.

Voorts haalt verwerende partij aan dat de verzoekster geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegt en er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat verzoekster geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van herkomst. Ook dit getuigt van weinig realiteitszin. Verzoekster is een vrouw van 58 jaar die kampt met ernstige psychologische problemen. Een zogenaamde ' Young Potential ' kan je haar bezwaarlijk noemen. De Servische arbeidsmarkt staat haar, gezien haar profiel, niet met open armen op te wachten.

Tot slot poneert verwerende partij dat verzoekster terecht kan in Servië bij haar familie, vrienden en kennissen. Ook hier gaat verwerende partij te kort door de bocht. In zijn inleidende samenvatting van het dossier stelt de arts-adviseur dat "er sprake was van een familiale problematiek in het thuisland". De arts-adviseur haalt deze informatie uit het psychiatrisch verslag van 29 mei 2012 van dr. Van Hecke, dat bij de aanvraag tot medische regularisatie werd gevoegd (zie stuk 2). In dit attest staat het volgende te lezen: "Zij is in Kosovo geboren, heeft daar 23 jaar gewoond. Is dan gehuwd, twee kinderen gekregen een zoon en een dochter, is dan met haar gezin in Servië gaan wonen. Haar broer is in haar armen gestorven, moeder van vierde verdieping gevallen. Ze zeeft aan dat ze niets had in Servië, haar broer dood, haar zoon naar België (sinds 7 jaar) en haar echtgenoot maakte haar kapot psychisch (mishandeling?)"

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster niet op een sociaal netwerk kan terugvallen in Servië. Haar roots liggen in Kosovo, en haar familie is ofwel overleden, ofwel in België. Op haar echtgenoot kan ze ook niet rekenen, gezien de zware mishandelingen waaraan deze

haar heeft onderworpen. Verder kan men ook niet verwachten van kennissen of vrienden dat ze verzoekster opvangen, gezien het feit dat ze kampt met een chronische aandoening en voor langere tijd medicijnen en een behandeling nodig heeft, waardoor de kosten hoog oplopen. Men kan van niet-verwanten niet verwachten dat ze deze kosten op zich nemen.

Verwerende partij was hiervan op de hoogte, maar poneerde tot vlakaf dat verzoekster wel bij haar familie, vrienden of kennissen terecht zou kunnen. Dit is echter in tegenstrijd met de redelijkheid, en de informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd om te beginnen geschonden doordat de arts-adviseur niet in concreto heeft gekeken of de levensnoodzakelijke medicijnen van verzoekster worden terugbetaald, en door aan te nemen dat verzoekster en haar dochter kunnen overleven (en de nodige medicijnen aanschaffen) met de schamele betalingen die ze van de Servische sociale bijstand kunnen ontvangen. Voorts hield verwerende partij geen rekening met de gezaghebbende landeninformatie die werd voorgelegd door verzoekster, en waaruit blijkt dat de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in Servië wel degelijk problematisch is. Daarnaast is verwerende partij niet intellectueel eerlijk te noemen, doordat uit een bron (meer bepaald de Country Sheet Serbia) enkel deze informatie werd

gefilterd die de bestreden beslissing diende te ondersteunen, en de paragrafen over de problemen omtrent de betaalbaarheid van medicijnen werden weggelaten. Daarbovenop ging verwerende partij er te vlot van uit dat verzoekster wel zelf kan werken, hetgeen verre van evident is gezien haar profiel. Tot slot hield verwerende partij geen rekening met het ontbreken van een sociaal netwerk en de familiale problematiek in verzoeksters' land van herkomst, hoewel men daarvan op de hoogte was.

Door te concluderen dat de nodige medische zorgen toegankelijk zijn voor verzoekster in Servië, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat dit niet het geval is, schond verwerende partij daarnaast **artikel 9ter Vreemdelingenwet**.

Uit artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. De **motiveringsplicht** werd geschonden doordat de argumenten in de bestreden beslissing intellectueel oneerlijk zijn, en deze beslissing niet kunnen schragen. Uit objectieve landeninformatie die verzoekster zelf voorlegde, blijkt immers dat de nodige medicijnen niet toegankelijk zijn, en dat de Servische gezondheidszorg wel degelijk met problemen op het vlak van de financiële toegankelijkheid van medicijnen kampt, en dit in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij poneert.

Zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling zal verzoeksters' gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoekster zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door **artikel 3 EVRM**. Verwerende partij diende een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek hiernaartoe te voeren. Ze heeft verzuimd dit te doen.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

4.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de medische regularisatieaanvraag ongegrond is waarbij zij verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 29 juli 2013 die als bijlage onder gesloten omslag werd gevoegd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

4.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.5. De verzoekende partij wijst erop dat men in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indien er bij terugkeer een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst,

dat hierbij moet gekeken worden naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid, dat op het laatste punt het schoentje knelt. De verzoekende partij meent dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, het hoogst onwaarschijnlijk is dat zij in Servië toegang zal hebben tot de nodige zorgen en medicijnen.

4.6. Vooreerst meent de verzoekende partij dat rekening dient gehouden te worden met de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in haar land van herkomst. Zij erkent dat de verwerende partij is ingegaan op de financiële toegankelijkheid van de nodige zorgen, maar meent dat dit niet kan overtuigen, dat de conclusies van de verwerende partij problematisch zijn.

4.6.1. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij aangeeft dat bepaalde medicijnen die op een lijst staan terugbetaald worden, doch op geen enkel moment *in concreto* nagaat of de medicijnen die zij dient te nemen op deze lijst staan, wijst de Raad erop dat gelet op het geheel van de motieven - waarin wordt gesteld dat ervan kan worden uitgegaan dat de verzoekende partij zelf zou kunnen instaan van de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp (sociale bijstand en/of sociale bijstand) en dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij niet terecht kan bij familie, vrienden of kennissen voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen en voor financiële hulp - het niet kennelijk onredelijk is, noch onzorgvuldig van de verwerende partij om niet na te gaan of de medicijnen die de verzoekende dient te nemen op de lijst voorkomen.

Gelet op het feit dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of de verzoekende partij zou kunnen instaan voor de kosten van de noodzakelijke zorgen/medicijnen (ziekteverzekering, dringende medische zorgen, invaliditeitsuitkering bij werkonbekwaamheid, sociale bijstand, mogelijke arbeid, aanwezigheid van familie, vrienden en kennissen), kan de verzoekende partij niet dienstig stellen dat geen diepgaand onderzoek is gebeurd naar de werkelijke financiële toegankelijkheid van de nodige medicijnen en niet wordt aangetoond dat de voor haar levensnoodzakelijke medicijnen ook effectief toegankelijk zijn voor haar.

4.6.2. Voorts wijst de verzoekende partij op het motief dat het bedrag van de sociale bijstand kan aangevuld worden met andere sociale uitkeringen, doch meent zij dat de verwerende partij niet *in concreto* heeft aangetoond waarop zij dan wel recht zou hebben. De verzoekende partij voert hiermee kritiek op een overtollig motief. De overige motieven waarbij gewezen wordt op de verschillende mogelijkheden van de verzoekende partij om de kosten te dragen (ziekteverzekering, dringende medische zorgen, invaliditeitsuitkering bij werkonbekwaamheid, sociale bijstand, mogelijke arbeid, aanwezigheid van familie, vrienden en kennissen) volstaan om de conclusie van de arts-adviseur dat de noodzakelijke medische zorgen toegankelijk zijn in het herkomstland te onderbouwen. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de aanwezigheid van dit overtollig motief in het advies zou leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk karakter van de overige pertinente motieven, zodat zij niet aantoonbaar dat het advies door het opnemen van een overtollig of niet relevant motief onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

4.6.3. Voorts stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing getuigt van weinig realiteitszin indien de verwerende partij meent dat zij en haar 15-jarige dochter kunnen overleven van een bedrag tussen de 53,5 en 107,2 euro per maand, dat zelfs in een land als Servië, waar de levenskost lager ligt dan in België, het voor een alleenstaande moeder en haar jonge dochter onmogelijk is om van dit schamele bedrag rond te komen, laat staan dat zij zich ook nog eens de noodzakelijke behandelingen en medicijnen zou kunnen veroorloven, beperkt zij zich tot het uiten van loutere kritiek op de vaststellingen in het advies doch toont zij niet *in concreto* aan dat het bedrag van de sociale bijstand niet voldoende zou zijn om in de dagdagelijkse behoeften en de nodige zorgen van haar en haar dochter te voorzien. De Raad wijst er ook op dat de beslissing in zijn geheel dient te worden gelezen. Naast de mogelijke inkomsten uit de sociale bijstand, wordt in het advies van de arts-adviseur ook gewezen op de ziekteverzekering die voor sociaal kwetsbare personen gratis is, dat deze verzekering toegang heeft tot de publieke gezondheidszorg, dat de bijdragen in de kosten van de zorgen wordt bepaald in functie van het inkomen van de verzekerde en de familieleden, dat de bijdragen variëren maar in het meest voordelige geval, dit is zo voor werklozen en mensen met weinig inkomsten, de patiënt niets moet betalen en op het feit dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij in Servië geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie ze terecht kan voor opvang en financiële hulp. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing getuigt van weinig realiteitszin.

4.6.4. De verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij geen rekening hield met de landeninformatie die door haar werd voorgelegd bij het indienen van de aanvraag tot medische

regularisatie en waaruit blijkt dat de financiële toegankelijkheid van medicijnen wel degelijk problematisch is in Servië en dat de door haar voorgelegde bronnen een ander beeld schetsen. Zij verwijst naar twee bronnen van 2009 (US Department of State 'Serbia – Country Specific Information' 16 april 2009 en 'Country Sheet Serbia' van juni 2009) waaruit blijkt dat er financiële barrières bestaan voor de toegang tot gezondheidszorg en medicijnen. Zij betoogt dat niet werd gemotiveerd waarom deze informatie, die aantoont dat de financiële toegankelijkheid van medicijnen in Servië problematisch is, niet in overweging werd genomen. Zij meent dat de bestreden beslissing geen afweging maakt van de verschillende informatie die voorhanden is en niet aantoont waarom met de door haar voorgelegde rapporten geen rekening zou moeten worden gehouden. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij zelf verwijst naar 'Country Sheet Serbia' van juni 2009, doch hiervan een fragmentarische lezing maakt en de door haar in haar aanvraag geciteerde passage (waaruit blijkt dat medicijnen duur zijn en de lijst van de gratis medicijnen relatief kort, bestaande uit vooral medicijnen voor hartaandoeningen en enkele chronische ziekten) in de wind slaat. De verzoekende partij meent dan ook dat een bron die de verwerende partij zelf aanhaalt de fundamenten van de bestreden beslissing ondergraaft. Zij stelt dat de financiële toegankelijkheid van medicijnen minder rooskleurig is dan de verwerende partij beweert.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij te kennen geeft niet akkoord te gaan met de wijze waarop de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer de financiële toegankelijkheid van medicijnen en medische zorgen in Servië beoordeelde, maar dat zij niet aantoont dat diens advies gebaseerd is op incorrecte inlichtingen of dat haar standpunt kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij leidt uit informatie van US Department of State af dat er serieuze financiële barrières zijn die de toegang tot de gezondheidszorg belemmeren. Echter dateert deze informatie van april 2009. De arts-adviseur motiveert betreffende de toegang tot de gezondheidszorg dat er een verplichte ziekteverzekering bestaat, dat deze voor sociaal kwetsbare personen gratis is en dat deze verzekering toegang geeft tot de publieke gezondheidszorg. Dit leidt de arts-adviseur af uit informatie uit 2010 en 2011. De verzoekende partij toont met het louter verwijzen naar en citeren uit een rapport van 2009 niet aan dat de informatie afkomstig uit rapporten van 2010 en 2011, waarnaar in het advies verwezen wordt, niet correct zou zijn.

Uit het feit dat de ambtenaar-geneesheer ervoor opteerde om een standpunt in te nemen op basis van meer recente inlichtingen aangaande de toestand in Servië en de oudere verslagen buiten beschouwing liet kan niet worden afgeleid dat hij niet op basis van een correcte en volledige feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat informatie van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (CRI, 'Country Sheet Serbia' van 2009) de problematische financiële toegankelijkheid van medicijnen bevestigt, dat de arts-adviseur een fragmentarische lezing maakt van die informatie en dat de financiële toegankelijkheid van medicijnen minder rooskleurig is dan de verwerende partij beweert, wijst de Raad erop dat de arts-adviseur zich inderdaad baseerde op de CRI 'Country Sheet Serbia' van 2009 doch enkel met betrekking tot de dringende medische zorgen en niet met betrekking tot de financiële toegankelijkheid van medicijnen. Hiervoor baseert de arts-adviseur, zo blijkt uit het medisch advies van 29 juli 2013, op een document van IOM 'Country Fact Sheet: Serbia' van 2011 waaruit zij afleidt dat medicijnen die op de positieve lijst voorkomen gratis zijn voor de patiënt en voor andere medicijnen dient te worden betaald. Zelfs in de veronderstelling dat de informatie van de 'Country Sheet Serbia' van 2009, waarnaar de verzoekende partij verwijst, nog steeds actueel is, kan niet gesteld worden dat de verwerende partij de hieruit voortvloeiende informatie dat medicijnen duur zijn en de lijst van gratis medicijnen relatief kort, in de wind sloeg en de verwerende partij de financiële toegankelijkheid van medicijnen te rooskleurig voorstelt. Immers erkent de verwerende partij dat er voor medicijnen die niet op de 'positieve lijst' voorkomen dient betaald te worden. De Raad wijst er nogmaals op dat de arts-adviseur niet oordeelt dat alle nodige medicijnen en zorgen gratis zullen zijn, doch wel dat er van uit kan gegaan worden dat de verzoekende partij, door eigen arbeid, hulp van de staat of hulp van derden, zal kunnen instaan voor de eventuele kosten verbonden aan de noodzakelijke zorgen en medicijnen.

Gelet op voorgaande vaststellingen, stelt de Raad vast dat de elementen die de verzoekende partij naar voren bracht ter gelegenheid van haar aanvraag, namelijk het opwerpen van het bestaan van financiële barrières die de toegang tot de gezondheidszorg belemmeren, onder verwijzing naar een document van US Department of State van 16 april 2009, en van de problematische financiële toegankelijkheid van medicijnen, onder verwijzing naar 'Country Sheet Serbia' van juni 2009, door de arts-adviseur wel degelijk in rekening werden genomen en dat hij hieromtrent heeft gemotiveerd. Het loutere feit dat de

arts-adviseur de door de verzoekende partij ingeroepen rapporten – die niet van een recentere datum zijn dan de inlichtingen waarop de arts-adviseur zich beroept – niet expliciet vermeldt in haar advies, doet geen afbreuk aan het feit dat betreffende de aangevoerde elementen (financiële toegang tot gezondheidszorg en medicijnen) wel degelijk werd gemotiveerd. Zoals reeds aangegeven doet de door de verzoekende partij geciteerde informatie geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien is het niet onzorgvuldig noch onredelijk van de verwerende partij om haar analyse betreffende de financiële toegankelijkheid van de gezondheidszorg en medicijnen te steunen op rapporten en inlichtingen van recentere datum, waaruit blijkt dat de publieke gezondheidszorg voor sociaal kwetsbare personen gratis is, dat voor bepaalde medicijnen moet betaald worden en dat de verzoekende partij door eigen arbeid of hulp van de overheid of hulp van naasten zal kunnen instaan voor eventuele kosten voor zorgen of medicijnen. De Raad herhaalt dat uit het feit dat de ambtenaar-geneesheer ervoor opteerde om een standpunt in te nemen op basis van meer recente inlichtingen aangaande de toestand in Servië en de oudere verslagen buiten beschouwing liet niet kan worden afgeleid dat hij niet op basis van een correcte en volledige feitenvinding tot zijn besluit is gekomen.

4.6.5. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij een 58-jarige vrouw is die kampt met ernstige psychologische problemen, zodat zij bezwaarlijk een 'young potential' kan worden genoemd, en de motivering van de verwerende partij dat er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar herkomstland getuigt van weinig realiteitszin, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat de motieven hieromtrent in het advies van de arts-adviseur incorrect zijn. Voorts wijst de Raad erop dat de arts-adviseur wel degelijk blij gaf van enige realiteitszin en de mogelijkheid tot het niet (kunnen) betreden van de arbeidsmarkt in ogenschouw nam. Immers motiveert hij eveneens omtrent de ziekteverzekering voor uitkeringsgerechtigden en sociaal kwetsbare personen, omtrent de bijdragen in de kosten van de zorgen door de patiënt indien het gaat om werklozen en mensen met weinig inkomsten, betreffende werkonbekwaamheid, betreffende sociale bijstand en betreffende de mogelijke opvang en financiële hulp door naasten.

4.6.6. Voorts weerlegt de verzoekende partij met de verwijzing naar het feit dat er sprake is van een familiale problematiek in het thuisland en de verwijzing naar het vermelde in het psychiatrisch verslag van 29 mei 2012 van dr. Van Hecke, dat gebaseerd is op verklaringen van de verzoekende partij die stelt dat zij niets had in Servië, dat haar broer en moeder dood zijn en haar zoon in België is alsook dat haar echtgenoot haar psychisch kapot maakte, alsook met de opmerking dat haar roots in Kosovo liggen, de motivering dat het onwaarschijnlijk is dat zij in Servië, het land waar zij meer dan vijftig jaar verbleven zou hebben, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor opvang en financiële hulp voor de nodige zorgen, niet. Immers met het feit dat zij niets heeft in Servië, enkele van haar naaste familieleden gestorven zijn en zij geenszins bij haar echtgenoot terecht kan, maakt de verzoekende partij, die niet betwist dat zij lange tijd in Servië heeft verbleven, niet aannemelijk dat zij geen andere familieleden of vrienden/kennissen zou hebben bij wie zij terecht kan. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de motivering kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij stelt dat men niet kan verwachten van vrienden en kennissen dat zij haar opvangen gezien zij kampt met een chronische aandoening en voor langere tijd medicijnen en behandeling nodig heeft waardoor de kosten hoog oplopen en men niet van niet-verwanten kan verwachten deze te dragen, doch maakt niet *in concreto* aannemelijk waarom door niet-verwanten en eventueel nog aanwezige verwanten dergelijke opvang en hulp niet zou geboden worden. Overigens wijst de Raad er op dat de verwerende partij zich betreffende het kunnen voorzien in de kosten van de nodige zorgen en medicijnen door de verzoekende partij, niet alleen heeft gewezen op de mogelijke hulp en financiële bijstand van naasten, doch ook op mogelijke inkomsten uit werk of uit de sociale bijstand.

4.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen. Gelet op de voorgaande vaststellingen, heeft de arts-adviseur op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze vastgesteld dat de zorgen en medicijnen in het herkomstland voor de verzoekende partij toegankelijk zijn, ook op financieel vlak. De verwerende partij oordeelde dat er aan haar geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet aannemelijk, evenmin als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

4.8. De verzoekende partij meent voorts dat zonder de toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling haar gezondheid er zwaar zal op achteruit gaan, dat een gedwongen terugkeer daarom een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal uitmaken, dat de verwerende partij verzuimd heeft hiernaar een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek te voeren.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Gelet op de vaststellingen in onderhavig arrest waarbij blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de arts-adviseur op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze vaststelde dat de zorgen en medicijnen in het herkomstland voor de verzoekende partij toegankelijk zijn, kan de loutere stelling (herhaling) van de verzoekende partij dat de verwerende partij geen zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd en dat er geen toegang is tot de levensnoodzakelijke behandeling waardoor de gezondheid van de verzoekende partij zwaar zou achteruitgaan, niet gevolgd worden.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

4.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER